

mindre de andre Love kom frem. Men hvis der var nogen Tvivl i denne Henseende, saa er den falden bort nu, efterat vi have hørt den høitærede Indenrigsminister. Den høitærede Indenrigsminister har jo sagt de mindreværdige Ord i dette Thing, at Ministeriet ikke vil indlade sig paa denne Sags Realitet. Dette Forhandlingsministerium er nu kommet saa vidt, at det slet ikke fjender Realiteterne mere, og navnlig den høitærede Indenrigsminister, som saa ofte her i Thinget har udtalt sig med sublim Foragt om Storpoltiken som noget rent Fantasteri, som Noget, han og hele Ministeriet efter deres solide Stilling var hævet over, han kommer nu til os og siger, at denne Sags Realitet vil han ikke sige et Ord om, han vil kun tale om Politisk! Det kan ganske vist være underligt, men paa den anden Side kan det jo ogsaa have sin Nytte, at vi nu have faaet dette udtalt saa bestemt, udtalt fra Chefen for det ministerielle Parti her i Thinget og bekræftet fra den høitærede Minister. Der vil altsaa ikke være nogen Tvivl mere om denne Sag, om den Maade, hvorpaa dette Anliggende skal behandles. Jeg kan saa godt forstaa, at den høitærede Indenrigsminister samtidige var omhyggelig for at faae dette Andragende fra 71 Rjøbstæder skubbet lidt tilside under denne Behandling, thi jeg tror nok, at den høitærede Indenrigsminister har Ret i, at disse 71 Rjøbstæder ville ikke blive synderlig opbyggede ved denne Behandlingsmaade af denne Sag, hvor Ministeriet ser helt bort fra Realiteten. Det tror jeg ikke, at disse 71 Rjøbstæder oprigtig talt have ventet sig, og naar man saa vil sige, som den høitærede Indenrigsminister sagde efter det ærede Medlem fra Aarhus (Singerslev), der talte i Lørdags, at det var ikke denne Lov, Rjøbstæderne havde ønsket, saa tror jeg dog aldrig, at den høitærede Indenrigsminister faar gjort Rjøbstæderne saa beædgelige, at de, efter at have faaet alle deres Ønsker udtrykte i en Lov, skulle følge den høitærede Indenrigsminister og sige: Nei, nu er det dog ikke denne Lov, vi ville have. Den høitærede Indenrigsminister minder mig om en lille Historie, Søren Kirkegaard fortæller et Sted. Han stiller en lille Bige, en ganske lille Bige, der sidder og kalder paa sin Alme. Hun siger: Maren! Maren! og saa kommer Maren rendende og spørger: Hvad er det, mit lille Lam? Hvad vil Du? Raldte Du paa mig? Saa ryster den Lille paa sit Hoved og siger: Nei, det er ikke den Maren! Det, som den høitærede Indenrigsminister nu vil have Rjøbstæderne til, er, at de skulle gjøre ganske det Samme som den lille Bige, at de, naar vi nu her komme med alle deres Ønsker udtrykte i vort

Lovforslag, da skulle sige: Det er ikke den Maren! Jeg tror dog ikke, at Rjøbstæderne paa det Punkt ville følge den høitærede Indenrigsminister.

Heller ikke tror jeg, at det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valokreds har Ret til at vente, at vi her skulle blive opbyggede af de Betragtninger, de mere almindelige konstitutionelle Betragtninger, som det ærede Medlem anstillede angaaende Initiativet. Jeg kan ikke lade være at sige et Par Ord til de Bemærkninger, som allerede ere fremsatte i den Anledning her i Thinget. Det er saa heldigt, at jeg paa dette Punkt har Tidendetryk, saa jeg veed, hvad det er, det ærede Medlem sagde om den Ting. Det ærede Medlem sagde, at vi her i Thinget ved ikke at behandle, ved ikke at fremme Ministeriets Lovforslag toge Bestemmelsen om, hvad der skal være Gjenstand for Thingets Virksomhed og for Thingets Arbeide, ud af Kongens Regjerings Haand. Det er Ord, som jeg tror aldrig ere hørte nogenstunde i en parlamentarisk Forsamling, og det er Ord, som ialtfald i dette Thing ere ligesaa fuldstændig ubegrundede og urimelige, som de ere i den klareste Strid med, hvad der efter Grundloven er dette Things Myndighed. Det er ikke Regjeringen, Kongens Regjering, der har Noget at bestemme med Hensyn til, hvad der skal være Gjenstand for dette Things Arbeide og Virksomhed; det bestemme vi her, vi alene. Vi bestemme, hvad der skal være Gjenstand for vort Arbeide gennem vor valgte Formand, gennem Beslutninger her i Thinget, gennem vore Repræsentanter i Udvalgene, og enhver Anden, der vil komme og sige os Noget om, hvad der skal være Gjenstand for vort Arbeide, er en fuldstændig Uvedkommende, er en Vildfremmed i dette Thing, hvad enten det er Kongens Regjering eller nogen som helst Anden. Der som der er Noget, som denne Forsamling ubetinget og altid vil hævde, er det sin Selvbestemmelsesret med Hensyn til, hvad den skal arbejde paa, og hvad den ikke vil arbejde paa, hvad der er dens Opmærksomhed værd, og hvad der ikke er dens Opmærksomhed værd. Ifølge vor Grundlov staa vi her overfor hvilke som helst Forslag saaledes, at vi kunne tage dem og behandle dem, hvis vi synes, og hvis vi synes bedre om det, kunne vi afvise dem med det Samme. Saaledes staa vi overfor private Lovforslag og saaledes staa vi overfor Regjeringens og Kongens Regjerings Lovforslag. Det er vor grundlovsmæssige Stilling overfor Initiativet, og om denne Stilling, som er hjemlet dette Thing i Grundloven, siger det ærede Medlem saa, at den vil være en Fornægtelse af alle Grundsætninger for et ordnet Stats-